

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 497/2023-63

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej BUZINGER & PARTNERS s. r. o., Námestie Martina Benku 15, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava IV (teraz Mestského súdu Bratislava IV) v konaní vedenom pod sp. zn. 23C/66/2019 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava IV (teraz Mestského súdu Bratislava IV) v konaní vedenom pod sp. zn. 23C/66/2019 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava IV **prikazuje**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 23C/66/2019 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadosťučinenie **1 500 eur**, ktoré **je** Mestský súd Bratislava IV **povinný** zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava IV **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **959,24 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 17. februára 2023, doplnenou 12. júna 2023 a prijatou ústavným súdom

na ďalšie konanie uznesením č. k. I. ÚS 497/2023-39 z 28. septembra 2023, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (teraz Mestský súd Bratislava IV) (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23C/66/2019 (ďalej len „napadnuté konanie“). Súčasne žiada prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a priznať jej primerané finančné zadostučinenie 7 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. S účinnosťou od 1. júna 2023 nastali viaceré zmeny v organizácii všeobecných súdov, ich príslušnosti a obvodov (tzv. nová súdna mapa). Podľa § 18n ods. 1 písm. d) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov sa od 1. júna 2023 Okresný súd Bratislava IV označuje ako Mestský súd Bratislava IV.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh, doplnenia a na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou na ochranu vlastníckeho práva doručenou okresnému súdu 10. decembra 2019 domáhala súdnej ochrany proti protiprávnemu konaniu žalovaných, spoluvlastníkov susedných nehnuteľností. Po výzve súdu bol 22. februára 2020 zaplatený súdny poplatok a v priebehu roku 2020 prebehla písomná fáza konania. Dňa 28. januára 2021 súd nariadil pojednávanie na 24. marec 2021, ale z dôvodu protipandemických opatrení bol termín zrušený. Následne bolo pojednávanie nariadené na 23. september 2021, ktoré bolo zo zdravotných dôvodov na strane právneho zástupcu sťažovateľky odročené. Prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 10. februára 2022, ďalšie 21. apríla 2022 a 23. júna 2022. Pojednávanie nariadené na 1. december 2022 sa z dôvodu prekážky na strane zákonného sudcu neuskutočnilo a bol nariadený nový termín pojednávania na 19. január 2023, na ktorom súd po prednesení záverečnej reči právnym zástupcom sťažovateľky nariadil znalecké dokazovanie. Dňa 26. apríla 2023 sa uskutočnilo ďalšie pojednávanie a s odkazom na neformálne vyjadrenie znalca súd upustil od znaleckého dokazovania a pristúpil k prednesu záverečnej reči právnym zástupcom žalovaných, vyhlásil dokazovanie za skončené a odročil pojednávanie na účel vyhlásenia rozsudku. Rozsudkom z 26. mája 2023 súd žalobe čiastočne vyhovel, čiastočne ju zamietol a žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal. Sťažovateľka sa proti rozsudku vo výrokoch o zamietnutí žaloby a nepriznaní trov odvolala. Odvolanie podali aj žalovaní a vec bola 16. februára 2024 postúpená odvolaciemu súdu na rozhodnutie. Konanie je pred Krajským súdom v Bratislave vedené pod sp. zn. 14Co/16/2024 a dosiaľ nie je právoplatne skončené.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka namieta, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní dochádza k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu jej v bode 1 označených práv. Zdôrazňuje nesústredenú, neefektívnu a zjavne pomalú činnosť okresného súdu. Uvádza, že už viac ako tri roky (ku dňu doručenia ústavnej sťažnosti, pozn.) nie je vec ani neprávoplatne rozhodnutá súdom prvej inštancie. Poukazuje na to, že prvé pojednávanie sa uskutočnilo až po viac než dvoch rokoch

od začatia súdneho konania a viac než rok po tom, čo požiadala súd, aby vo veci konal, a tvrdí, že vzhľadom na svoj vyšší vek a zhoršený zdravotný stav vníma zásah do svojich práv zo strany žalovaných obzvlášť negatívne. Akcentuje, že nejde o právne ani fakticky zložitú vec, v konaní je aktívnou sporovou stranou, poskytuje súdu primeranú súčinnosť a nespôsobuje zbytočné prieťahy.

5. Ďalej sťažovateľka formuluje viacero pochybení súdu, ku ktorým došlo v priebehu konania. Okrem opomenutia vykonať navrhované dôkazy a vedenia pojednávania veľmi neformálnym spôsobom, pričom súd žalovaným umožnil opakovane predkladať rôzne alternatívne návrhy na vyriešenie sporu, poukazuje na „závažný procesný exces“, ktorého sa súd dopustil pri verejnom vyhlasovaní rozsudku, keď ho úplne opomenul stručným spôsobom ústne odôvodniť. Uvedené pochybenie považuje za svojvoľný postup a porušenie práva na verejné vyhlásenie rozsudku podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré možno napraviť len zrušením rozhodnutia.

III.

Vyjadrenie mestského súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

6. Mestský súd vo svojom vyjadrení doručenom ešte pred predbežným prerokovaním navrhol ústavnej sťažnosti nevyhovieť a pripojil vyjadrenie zákonnej sudkyne, ktorá popísala chronológiu konania a poukázala na enormnú zaťaženosť jej súdneho oddelenia, ako aj na tú skutočnosť, že jej bolo prerozdelených veľké množstvo reštančných vecí. Podľa jej názoru súd konal plynulo a efektívne a pojednávania boli odročované vždy na najbližšie možné voľné termíny. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mestský súd napriek výzve ústavného súdu svoje vyjadrenie nedoplnil.

III.2. Replika sťažovateľky:

7. Sťažovateľka vo svojej replike v celom rozsahu zotrvala na podanej ústavnej sťažnosti a zdôraznila, že vo vyjadrení mestského súdu úplne absentuje konkrétna skutková či právna argumentácia reagujúca na ústavnú sťažnosť a v nej namietaný nesústreďený postup súdu (zákonnej sudkyne) v napadnutom konaní. Takýto prístup súdu k výzve ústavného súdu považuje nielen za nezdvorný a znevažujúci jej základné práva, ale aj odporujúci princípu zákazu svojvôle pri výkone verejnej moci. S poukazom na zásadu civilného konania, že súd má rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, sťažovateľka rozporuje tvrdenie zákonnej sudkyne, že súd konal plynulo a efektívne, keďže nekonal ani rýchlo, ani hospodárne. Uvádza, že o určení termínu prvého pojednávania na 24. marec 2021 nemala vedomosť ani ona, ani jej právny zástupca a o dôvodoch jeho následného zrušenia zo strany súdu tiež neboli informovaní. V tejto súvislosti poukázala na ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej aj počas pandémie musia byť chránené základné ľudské práva a slobody. Súdu vyčíta, že následný termín pojednávania bol určený až na 23. september 2021, teda opäť na obdobie, keď sa pandemická situácia na Slovensku objektívne zhoršovala. Ďalej poukázala na nesústreďenú činnosť súdu, keď napriek výslovne a opakovane podanému návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania obsiahnutého v písomných podaniach predložených súdu ešte pred konaním prvého

pojednávania zákonná sudkyňa na pojednávaní konanom 19. januára 2023 po prednesení záverečnej reči právneho zástupcu sťažovateľky prekvapivo položila otázku, prečo navrhuje vykonať vo veci znalecké dokazovanie až v záverečnej reči. Napokon upriamila pozornosť na tú skutočnosť, že pri verejnom vyhlásovaní rozsudku 26. mája 2023 súd úplne opomenul vyhlásený rozsudok stručným spôsobom ústne odôvodniť.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu všeobecného súdu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, a preto pristúpil k posúdeniu veci samej.

9. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu (od 1. júna 2023 mestského súdu, pozn.) v konaní o zdržanie sa zásahov do jej vlastníckeho práva.

10. Podstata námietok sťažovateľky je založená na tvrdení o nesprávnej a neefektívnej činnosti okresného súdu v napadnutom konaní, ktoré začalo podaním žaloby sťažovateľky 10. decembra 2019. Okresný súd 26. mája 2023 vyhlásil vo veci rozsudok. Proti rozsudku okresného súdu sa odvolali sťažovateľka aj žalovaní, a vec tak nie je právoplatne skončená.

11. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020, I. ÚS 318/2022).

12. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v civilnom spore, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa strana sporu obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietahov je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

13. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sa skúma s ohľadom na okolnosti prípadu z pohľadu (i) právnej a faktickej zložitosti veci, (ii) správania

účastníka a (iii) postupu súdu (I. ÚS 41/02). Okrem toho sa prihliada aj na význam sporu pre sťažovateľa (II. ÚS 32/02).

14. Predmetom napadnutého konania je spor o ochranu vlastníckeho práva, ktorý nemožno označiť za skutkovo či právne zložitý, ide o bežný susedský spor. Obdobné spory predstavujú štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

15. Pokiaľ ide o význam veci pre sťažovateľku, keďže konanie sa vedie v dôsledku tvrdeného zásahu do jej vlastníckeho práva a sťažovateľka je osobou vyššieho veku, aj vzhľadom na jej zhoršený zdravotný stav jej neprimerane dlhé trvanie sporu negatívne zasahuje do pokojného prežívania staroby. Preto by malo byť úlohou súdu zvlášť v týchto prípadoch venovať zvýšenú pozornosť a dbať o riadny a plynulý priebeh konania s cieľom jeho ukončenia v primeranej lehote.

16. V rámci posudzovania ďalšieho kritéria, a to správania sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že na jej strane nezaznamenal také správanie, ktoré by malo za následok predĺžovanie napadnutého konania. Naopak, sťažovateľka sa zúčastnila všetkých pojednávaní a, navyše, iniciatívne písomne žiadala súd, aby vo veci konal.

17. Pokiaľ ide o namietaný postup okresného súdu, ústavný súd dospel po oboznámení sa s predloženým súdnym spisom, ako aj s vyjadreniami účastníkov konania k záveru, že okresný súd nezvolil v napadnutom konaní procesný postup smerujúci sústredene k urýchlenému odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka nachádza, a vzhľadom na podané odvolania sa spor ešte predĺži. Podľa jeho názoru napriek zdaniu, že napadnuté konanie prebieha plynule, isté obdobia nečinnosti, resp. nesústredenej činnosti súdu sa v ňom vyskytli, a preto má okresný súd nepochybne podiel na vzniknutých prieťahoch.

18. Okresný súd nariadil prvé pojednávanie po vyše roku od začatia konania, napokon sa konalo až po vyše dvoch rokoch od podania žaloby. Okresný súd hneď v úvode konania prispel k predĺženiu konania svojou nesústredenou činnosťou, keď v marci roka 2020 zaslal žalobu na vyjadrenie žalovaným, ale opomenul pripojiť prílohy, a preto v júni 2020 opakovane vyzval žalovaných na vyjadrenie. Postupne uskutočnil štyri pojednávania a až na štvrtom (konanom po troch rokoch od podania žaloby, pozn.) dospel k záveru, že je potrebné nariadiť znalecké dokazovanie, napriek tomu, že sťažovateľka toto navrhla už v písomnom podaní zo 17. septembra 2021 doručenom súdu ešte pred prvým pojednávaním. Od znaleckého dokazovania aj tak upustil, preto sa aj táto skutočnosť javí ústavnému súdu ako nesústredená činnosť. Nesústredene konal taktiež vtedy, keď pojednávanie, ktoré sa konalo 23. júna 2022, odročil na 19. október 2022, ale termín musel byť zmenený na 1. december 2022 z dôvodu, že v registri súdneho oddelenia 23C už bolo na daný termín skôr nariadené pojednávanie v inej veci. Napokon aj tento termín bol zmenený na 19. január 2023 z dôvodu prekážky na strane zákonnej sudkyne.

19. Ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna, nesústredená či neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (IV. ÚS 396/04).

20. Ústavný súd konštatuje, že celková dĺžka napadnutého konania pred súdom prvej inštancie v dôsledku jeho nesústredenej a neefektívnej činnosti dosiahla obdobie troch rokov a šiestich mesiacov a až po ďalších ôsmich mesiacoch bola vec predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o podaných odvolaniach a dosiaľ (po štyri a pol roku) nie je právoplatne skončená.

21. Ústavný súd k obrane mestského súdu týkajúcej sa vysokého počtu nevybavených vecí a zaťažnosti súdneho oddelenia poukazuje (rovnako ako sťažovateľka vo svojej replike) na stabilnú judikatúru, podľa ktorej nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu strán v súdnom konaní, a to aj napriek tomu, že nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu (m. m. II. ÚS 264/2013, I. ÚS 20/2021).

22. Pokiaľ ide o nepriaznivú pandemickú situáciu (trvajúcu od marca 2020 do februára 2022, keď došlo k ukončeniu núdzového stavu) a s ňou spojené dôvody na nekonanie pojednávani, ústavný súd uvádza, že predmetná skutočnosť taktiež prispela k celkovej dĺžke napadnutého konania. Avšak ani epidemiologická situácia nepredstavuje zásadnú prekážku pre fungovanie súdnictva (m. m. III. ÚS 421/2020). Ak boli niektoré z nariadených pojednávani odročené z dôvodu vydania konkrétneho opatrenia okresného súdu v snahe predísť ochoreniu COVID-19, predmetnú skutočnosť ústavný súd vzal do úvahy pri určení výšky finančného zadosťučinenia, keďže z hľadiska predmetu sporu nešlo o taký typ konania, ktorý mal byť v období pandémie uprednostňovaný.

23. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto rozhodnutia).

24. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky týkajúcu sa postupu súdu pri vyhlasovaní rozhodnutia, ústavný súd poznamenáva, že uvedené preskúma príslušný krajský súd v odvolacom konaní, a preto neprislúcha o tomto rozhodnutí ústavnému súdu z dôvodu nedostatku jeho právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

25. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

26. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd zistil porušenie označených práv sťažovateľky postupom súdu v napadnutom konaní, pričom toto nie je dosiaľ právoplatne skončené a mestský súd ešte bude rozhodovať o trovách konania, prípadne po zrušení rozsudku odvolacím súdom a vrátení veci bude ešte nasledovať aj rozhodovanie o merite veci, prikázal mestskému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

27. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

28. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie 7 000 eur a dôvodí, že neodstránením jej právnej neistoty, ale naopak, jej ešte väčším prehlbovaním jej postup súdu spôsobuje značnú psychickú traumu a ešte navyšuje stres spôsobený protiprávnym zásahom susedov do jej pokojného života a života jej manžela v prostredí ich domova. Cieľom primeraného

finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

29. Ústavný súd pri určení sumy finančného zadosťučinenia vzal do úvahy celkovú doterajšiu dĺžku napadnutého konania pred súdom prvej inštancie, ako aj skutočnosť, že dosiaľ nie je konanie právoplatne skončené, zohľadňujúc ďalej charakter, závažnosť a dĺžku prieťahov spôsobených súdom, ako aj všetky ďalšie okolnosti daného prípadu. Vzhľadom na to považoval za primerané priznanie finančného zadosťučinenia 1 500 eur (bod 3 výroku nálezu) a vo zvyšnej časti návrhu sťažovateľky nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

30. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania 959,24 eur (bod 4 výroku nálezu).

31. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [(ďalej len „vyhláška“); § 11 ods. 3, § 13a, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 je 208,67 eur a hodnota režijného paušálu je 12,52 eur a za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2024 je 343,25 eur a hodnota režijného paušálu je 13,73 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2023 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) a za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2024 (podanie vyjadrenia), čo celkovo predstavuje 799,36 eur a po zvýšení o 20 % sadzbu dane z pridanej hodnoty, ktorej platiteľom je právny zástupca sťažovateľky, 959,24 eur (bod 4 výroku nálezu).

32. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

33. Podľa čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2024

Miloš Maďar
predseda senátu